

Arrest

nr. 217 620 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 september 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken om internationale bescherming hebben uiteengezet. Zij stellen dat, als gevolg van hun problemen, hun (schoon)familie het huis heeft moeten verlaten en bedreigd werd. Na de terugkeer van hun (schoon)familie naar het huis in december 2017 zou hun (schoon)broer zijn beschoten. Tevens zou de clan van verzoeker hem ondertussen, meer bepaald op 23 maart 2018, hebben verstoten. Verder herhaalt verzoekster haar stelling uit haar eerste verzoek dat zij als soennitische dreigt onderdrukt te worden en voegt zij toe dat haar broer vanaf 2005 werd verdacht van terrorisme, louter omwille van zijn soennitische achtergrond. Het leven werd hem zuur gemaakt, hij werd enkele keren gearresteerd,... Zij stelt dat als gevolg hiervan de familieleden, waaronder verzoekster, dreigen te worden opgesloten of verkracht.

Verzoekers hun eerste verzoek werd geweigerd bij 's Raads arresten nr. X van 6 januari 2017 en nr. X van 6 januari 2017 omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun asielrelaas.

In het kader van hun tweede verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag. Zij stelden geen beroep in tegen deze beslissing.

Het Commissariaat-generaal besloot in het kader van hun derde verzoek tot een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Hun beroep werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 1 maart 2018.

Ter ondersteuning van hun huidig verzoek leggen verzoekers volgende documenten neer: foto's van de clan, een huwelijksakte, foto's van hun (schoon)broer, paspoorten, identiteitskaarten, een medisch attest, een dreigbrief en een brief van de clan.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken

vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissingen omtrent de voorgelegde documenten: "Met betrekking tot de nieuwe stukken die u aanbrengt, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. De door u voorgelegde dreigbrief, brief van uw clan en medisch document vermogen aldus niet de reeds vastgelegde bedrieglijkheid van uw asielmotieven te weerleggen, noch ondersteunen zij op fundamentele wijze de elementen van vervolging waarop u uw nieuwe aanvraag baseert. Bovendien kan worden gesteld dat de dreigbrief en het medisch document reeds werden voorgelegd tijdens de beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van uw derde asielaanvraag en zij bijgevolg niet als nieuw element kunnen beschouwd worden. Wat de foto's van uw broer betreft moet bovendien worden opgemerkt dat op geen enkele manier kan worden afgeleid dat het hier daadwerkelijk uw broer betreft, noch geven deze foto's uitsluitend over de omstandigheden waarin deze persoon verwond werd. De foto's van de personen waarvan u verklaart dat het clanleden van u zijn, voegen evenmin iets toe aan uw asielerzoek. De andere documenten (identiteitskaarten, paspoorten, huwelijksakte) hebben slechts betrekking op uw identiteit en houden geen verband met uw asielmotieven."

Een algemene verwijzing naar hun bijzondere profiel, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie

vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Betreffende verzoekers hun verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 november 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij problemen hebben gekend omwille van verschillende redenen. Zij lichten toe dat zij een gemengd gezin zijn, tweede verzoekende partij soenni en eerste verzoekende partij sjaia. Eerste verzoekende partij werkte bovendien voor de overheid en in haar functie werd zij benaderd om personen te vervoeren. Voorts wijzen verzoekende partijen erop dat eerste verzoekende partij ook bij de politie heeft gewerkt en de originele badges niet eerder indiende omdat hun toenmalige advocaat van oordeel was dat dit nadelig zou zijn voor hen. Zij vervolgen dat door al deze omstandigheden ook eerste verzoekende partij haar broer werd beschoten en zij verstoten werden door hun stam zodat zij niet meer kunnen rekenen op de bescherming van hun stam ingeval van problemen. Verzoekende partijen wijzen er tevens op dat de veiligheidstoestand veel verslechterd is sinds de verkiezingen en de milities in feite gewonnen hebben. Verzoekende partijen stellen tevens dat zij hier reeds vier jaar zijn en dat zij ook problemen kennen om hun in België geboren dochter in te schrijven in de gemeente.

Het algemeen stellen dat zij een gemengd gezin zijn, tweede verzoekende partij soenni en eerste verzoekende partij sja, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke.

Verzoekende partijen stellen dat eerste verzoekende partij bovendien werkte voor de overheid en in haar functie werd zij benaderd om personen te vervoeren. Voorts wijzen verzoekende partijen erop dat eerste verzoekende partij ook bij de politie heeft gewerkt en de originele badges niet eerder indiende omdat hun toenmalige advocaat van oordeel was dat dit nadelig zou zijn voor hen. Zij vervolgen dat door al deze omstandigheden ook eerste verzoekende partij haar broer werd beschoten en zij verstoten werden door hun stam zodat zij niet meer kunnen rekenen op de bescherming van hun stam ingeval van problemen.

De Raad wijst erop dat verzoekende partijen heden verder borduren op en volharden in hun relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en door de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoekende partijen in het kader van hun huidig verzoek louter bijkomende verklaringen hebben afgelegd en stukken hebben voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun initiële relaas.

Waar verzoekende partijen erop wijzen dat eerste verzoekende partij ook bij de politie heeft gewerkt en de originele badges niet eerder indiende omdat hun toenmalige advocaat van oordeel was dat dit nadelig zou zijn voor hen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Ter ondersteuning van hun huidig verzoek leggen verzoekers volgende documenten neer: foto’s van de clan, een huwelijksakte, foto’s van hun (schoon)broer, paspoorten, identiteitskaarten, een medisch attest, een dreigbrief en een brief van de clan.”* Verzoekende partijen hebben in het kader van hun huidig verzoek geen originele badges van de politie voorgelegd.

Met hun, niet met documenten gestaafde, algemene beweringen dat de veiligheidstoestand veel verslechterd is sinds de verkiezingen en de milities in feite gewonnen hebben, weerleggen noch ontkrachten verzoekende partijen de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad: *“6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.”* Verzoekende partijen brengen geen andersluidende informatie bij om de informatie van verwerende partij in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het herhalen van hun relaas, en de algemene opmerking dat zij hier reeds vier jaar zijn en dat zij ook problemen kennen om hun in België geboren dochter in te schrijven in de gemeente, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 26 november 2018 opgenomen grond. Zij brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS